



Appel iværksat den 16. september 2025 af Planistat Europe og Hervé-Patrick Charlot til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 16. juli 2025 i sag T-735/20 RENV, Planistat Europe og Charlot mod Kommissionen

(Sag C-615/25 P)

(C/2025/5815)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Planistat Europe og Hervé-Patrick Charlot (ved advokat F. Martin Laprade)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 16. juli 2025 i sag T-735/20 RENV ophæves, for så vidt som Retten derved frifandt Europa-Kommissionen i det søgsmål, som selskabet Planistat Europe og Hervé-Patrick Charlot havde anlagt, og bestemte, at de skulle bære deres egne omkostninger og betale de af Kommissionen afholdte omkostninger i forbindelse med hjemvisningen til Retten i sag T-735/20 RENV, herunder omkostningerne i forbindelse med den første sag for Retten i sag T-735/20.
- Det fastslås, at Domstolen ikke er i stand til at træffe afgørelse i tvisten om Unionens ansvar uden for kontraktforhold som følge af den falske anklage, som appellanterne har været genstand for fra EU-administrationens side, hvilket udgør en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.
- Sagen hjemvises til Den Europæiske Unions Ret.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanterne fremsat to anbringender.

1. Det første anbringende om, at Retten tilsidesatte artikel 61 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, idet den ikke overholdt den ramme, som Domstolen havde fastsat i hjemvisningsdommen.

Det første anbringendes første led: Retten begik inden for rammerne af hjemvisningen en retlig fejl ved ikke at overholde den af Domstolen opstillede ramme, idet den undlod at efterprøve sandsynligheden af de oplysninger, der var blevet fremsendt til de franske myndigheder, vedrørende forhold, som kunne være strafbare, selv om dette var en nødvendig betingelse for at vurdere, om EU-administrationen havde overholdt sin omsorgspligt.

Domstolen havde anmodet Retten om – inden for rammerne af hjemvisningen – at efterprøve troværdigheden og sandsynligheden af visse oplysninger i noten af 19. marts 2003 ved at fastslå, om OLAF rådede over materielle indicier, der var tilstrækkeligt præcise til at godtgøre, at der forelå en begrundet mistanke om, at de fremsendte oplysninger omhandlede forhold, der kunne indebære strafforfølgning. De øvrige oplysninger i noten var derfor ikke omfattet af den ramme, som Domstolen havde opstillet. Inden for rammerne af hjemvisningen fokuserede Retten imidlertid udelukkende på troværdigheden af indholdet af afsnit 2.3 i OLAF-noten, som ikke indeholdt nogen omtale af mulige strafbare handlinger.

Det eneste indhold i OLAF-noten, hvis troværdighed og sandsynlighed Retten skulle efterprøve inden for rammerne af hjemvisningen, var indholdet af afsnit 3, der vedrørte de hævdede strafbare handlinger. Hvis Retten inden for rammerne af hjemvisningen havde foretaget den undersøgelse, som Domstolen havde opfordret den til at foretage, ville den imidlertid straks have konstateret det fuldstændige fravær af materielle indicier, der var tilstrækkeligt præcise til at godtgøre, at der forelå en begrundet mistanke om, at Unionen havde været offer for en uretmæssig tilegnelse af midler, der kunne udgøre et tillidsbrud.

Ved ikke at overholde den ramme, som Domstolen havde opstillet, sørgede Retten inden for rammerne af hjemvisningen ikke for at være i stand til at efterprøve, om OLAF rådede over flere oplysninger og ikke blot nærede tvivl om, at der angiveligt var anvendt midler til formål, der var Unionens interesse uvedkommende. Tværtimod begrænsede Retten inden for rammerne af hjemvisningen sig til at henvise til muligheden for en sådan »risiko« for uretmæssig tilegnelse af midler, selv om alle de beviser, som OLAF rådede over, tilsigtede at godtgøre, at der ikke var sket uretmæssig tilegnelse af midler til formål, der var Unionens interesser uvedkommende.

Det første anbringendes andet led: Retten begik inden for rammerne af hjemvisningen en retlig fejl ved ikke at overholde den af Domstolen opstillede ramme, idet den undlod at efterprøve sandsynligheden af de oplysninger, der var blevet fremsendt til de franske myndigheder, vedrørende forhold, som kunne være strafbare, selv om dette var en nødvendig betingelse for at kunne fastslå den (reelle) hensigt med en sådan fremsendelse og tage stilling til den af OLAF og Kommissionen fremsatte falske anklage.

Retten begik en retlig fejl ved at nægte at følge Domstolens anvisninger, hvorefter den skulle efterprøve den (reelle) hensigt, hvormed OLAF havde fremsendt noten af 19. marts 2003 til de franske myndigheder. Den ondsindede karakter af en sådan hensigt kan imidlertid ikke nødvendigvis udledes af den manglende troværdighed af de anmeldte forhold. Ved at undlade at efterprøve sandsynligheden af de oplysninger, der var blevet fremsendt til de franske myndigheder, vedrørende forhold, som kunne være strafbare, og dermed den reelle hensigt, som lå til grund for EU-administrationens beslutning om at fremsende oplysningerne, overholdt Retten derfor ikke den ramme, som Domstolen havde opstillet, i hvilken forbindelse Retten udtrykkeligt var blevet opfordret til at tage stilling til, om EU-administrationen havde handlet i god tro. En sådan vurdering var imidlertid af afgørende betydning, da den ville have gjort det muligt for Retten at afgøre, om der var fremsat en falsk anklage med den hensigt at forvolde skade.

Retten begik ligeledes en retlig fejl ved at tage fejl med hensyn til den egentlige (ondsindede) hensigt, som lå til grund for EU-administrationens beslutning om at anmelde appellerne til de franske myndigheder, idet de beviser, der var blevet fremlagt for EU-administrationen, godtgjorde, at den på dette tidspunkt ikke kunne undgå at være klar over, at det hverken var sandsynligt eller troværdigt, at de hævdede strafbare handlinger var blevet begået.

Derved foretog Retten inden for rammerne af hjemvisningen en åbenbar urigtig gengivelse af de beviser, der blev fremlagt for den, med henblik på at vurdere, om OLAF og Kommissionen havde haft en (ondsindet) hensigt, og følgelig tage stilling til den falske anklage, som EU-administrationen havde fremsat mod appellerne.

2. **Det andet anbringende om, at Retten tilsidesatte princippet om infra petita, og om at Kommissionen begik retlige fejl som følge af en fejlagtig fortolkning af anvendelse af genstanden for den tvist, der var indbragt for den.**

Det andet anbringendes første led: Retten begik inden for rammerne af hjemvisningen en retlig fejl med hensyn til »årsagsforbindelsen« mellem de tab, som appellerne kræver erstattet, og EU-administrationens fejlagtige adfærd.

Den ikke-økonomiske skade i form af angst, for hvilken Hervé-Patrick Charlot har nedlagt påstand om erstatning, er ikke (juridisk) blevet forvoldt af den straffesag, der blev indledt mod Hervé-Patrick Charlot ved de franske retslige myndigheder, men af den falske anklage, som den administrerende direktør for Planistat var genstand for, således som det i øvrigt blev anført i stævningen. Retten begik derfor en retlig fejl ved at lægge til grund, at appellerne søgte at udvide omfanget af Rettens prøvelse. Det er derimod korrekt, at den angst, som Hervé-Patrick Charlot oplevede, kun bestod i den periode, hvor straffesagen mod ham var i gang i Frankrig, dvs. mellem tidspunktet for titalen og det tidspunkt, hvor kassationsdomstolen frikendte ham.

Ligeledes var der intet til hinder for, at appellerne – i opadgående retning – justerede størrelsen af den ikke-økonomiske skade, der (juridisk) var blevet forvoldt af den falske anklage, som EU-administrationen havde fremsat mod dem, for at tage hensyn til en anden form for følelsesmæssig forstyrrelse end angst, enten i form af den lidelse (tristhed), som Hervé-Patrick Charlot oplevede som følge af, at hans livsprojekt næsten var forsvundet (økonomisk konkurs), eller den bitterhed, der prægede selskabet Planistat som juridisk person som følge af den falske anklage, som (på det økonomiske plan) havde bragt selskabet i en »vegetativ tilstand«, som det endnu ikke er kommet ud af.

Det andet anbringendes andet led: Retten begik inden for rammerne af hjemvisningen en retlig fejl med hensyn til begrundelsen for den erstatning, som appellanterne kunne kræve i forbindelse med den foreliggende tvist.

Selv om Domstolen havde besluttet at ophæve Rettens dom »uden at det [var] nødvendigt at undersøge [...] det tredje anbringende« vedrørende den fejl, der blev begået i den første dom for så vidt angår »realiteten med hensyn til det angivelige tab og årsagsforbindelsen«, udledte Retten inden for rammerne af hjemvisningen med urette, at den ikke længere skulle tage stilling til påstanden om erstatning for det tab, der bestod i fortabelsen af en mulighed. Domstolen havde imidlertid ikke taget stilling til dette spørgsmål, som derfor ikke havde fået retskraft, i modsætning til påstanden om erstatning for den (særskilte) materielle skade, der var opstået som følge af, at Planistats kontrakter med Kommissionen og dens øvrige kunder var blevet opsagt.

Endvidere begik Retten en anden retlig fejl, da den afviste den nye påstand om erstatning, som efter appellanternes opfattelse havde »ekstraordinær«, »straffende« eller »afskrækkende« karakter, og som blot drog konsekvenserne – i form af et krav om betaling af en sådan »overkompenserende« erstatning – af den omstændighed, at Domstolen selv havde foretaget en nyskabelse ved at tage stilling til det retlige spørgsmål om den (afgørende) betydning af, om EU-administrationen havde eller ikke havde udvist en »hensigt om at forvolde [dem] skade« (dolus specialis).
